

NĂM MỚI NÓI CHUYỆN CŨ

Lại một năm nữa đã qua, một năm với Tân Tổng Thống Joe Biden của Hoa Kỳ tương đối yên tĩnh so với bốn (4) năm đầy sóng gió dưới thời Cựu Tổng Thống Donald Trump. Sóng gió với những biến cố kỳ hấp dẫn lôi kéo cả thế giới nhập cuộc, cuộc chiến tranh thương mại giữa Trump và Tập, dịch Covid-19 xuất phát từ Wuhan. Năm mới nói chuyện cũ thì không có chuyện cũ nào bằng chuyện cũ của Tàu. Từ thời Ông Bành Tổ qua tới Tam Hoàng Ngũ Đế, đến Đông Chu Liệt quốc – Xuân Thu Chiến Quốc, qua Hán Sở Tranh Hùng, Tam Quốc Chí, Tần Thủy Hoàng, Thành Cát Tư Hãn, hay Thái Hậu Võ Tắc Thiên, Lã Thái Hậu, Từ Hy... Hàng chục vạn sách vở phim ảnh đã lôi cuốn hàng tỷ người trên thế giới hàng chục thế kỷ qua. Riêng chuyện Lộc Đỉnh Ký, tuy hư cấu và có vẻ như trào phúng vô duyên quá độ, nhưng tôi chỉ nhớ có một câu nói của Vi Tiểu Bảo mà làm nên sự nghiệp: *“Từ ngày miệng ta có nước miếng là ta đã biết nói xạo nói láo và nói gạt người khác rồi”!*

Bây giờ thì năm mới nói chuyện cũ. Năm 1978 Đặng Tiểu Bình thay thế toàn quyền Hoa Quốc Phong, vung mạnh tay cải cách đưa nước Tàu cộng sản của Mao Trạch Đông theo phương hướng “kinh tế thị trường”. Hàng trăm hàng ngàn công ty công nghệ từ Âu sang Á đổ xô vào Trung Hoa Lục Địa mở cơ xưởng sản xuất với giá lương công nhân viên rẻ bèo để thu lợi nhuận cho cả đôi bên chủ và khách, từ đó thị trường tiêu thụ hàng hóa Made In China tràn ngập như nước vỡ bờ trên khắp thế giới. Suốt 34 năm (1978–2012) từ Đặng, Hồ Diệu Bang, Triệu Tử Dương, Giang Trạch Dân, Hồ Cẩm Đào, Bắc Kinh dần có thêm nhiều bạn, và gần như không có thù. Trong thời gian Bắc Kinh đang mang đôi hia bảy dặm đi trên con đường tích cốc phòng thân thì một biến cố trọng đại làm thay đổi hẳn ván cờ thế giới. Tháng 12 năm 1992, Mikhail Gorbachev từ chức và tuyên bố giải thể Liên Bang Xô Viết, và xóa bỏ chế độ cộng sản ngay tại cái nôi Kremlin của mình. Lúc này ở Tàu, Giang Trạch Dân là nhân vật toàn quyền ở Bắc Kinh. Nếu

đường đời bằng phẳng cả thì anh hùng nào dễ biết ai. Năm 2012 Tập Cận Bình lên ngôi nắm trọn quyền bính trong tay với ba (3) chức Vụ, Tổng Bí Thư, Chủ tịch Nước, Chủ tịch Quân Ủy, xem như cả ba hành pháp, lập pháp, tư pháp và kể cả quân đội nằm trong tay họ Tập. Tập ôm giấc mộng làm hoàng đế muôn năm, mà ác một nỗi là giấc mộng này còn lớn hơn Thành Cát Tư Hãn ngày xưa nữa. Tập muốn giang rộng hai vòng tay của mình ôm cả quả địa cầu mới có chuyện năm mới nói chuyện cũ. Tập đưa khối Asean vào quỹ đạo đồng tiền của mình, Tập với tay xa hơn qua Phi Châu, Âu Châu, và luôn cả Châu Mỹ La-tinh. Tập ngông cuồng đến độ quên luôn lời của tổng thống John F. Kennedy nói với thủ tướng Nga Nikita Khrushchev rằng “Châu Mỹ là của Mỹ” sau cái vụ vịnh con heo năm 1962 khi Nga lắp đặt hoả tiễn mang đầu đạn nguyên tử ở Cuba.

Vào dịp cuối năm 2021 này, như thông lệ, các tuần báo đều ra ấn bản đặc biệt, với những chủ đề khác lạ so với ngày thường, nhưng cũng tiếp tục quan tâm đến tình hình thời sự thường nhật. Rất đáng chú ý là một bài điều tra dài trên tạp chí Pháp L'Express về ý đồ thống trị thế giới ngày càng rõ nét của Trung Cộng. Bài viết mang tựa đề “*Cách thức Trung Cộng thôn tính Châu Mỹ La-tinh*” ghi nhận là khu vực từng được mệnh danh là “*sân sau của Washington*” giờ đây đã trở thành “*đất săn riêng*” của Bắc Kinh. Ý đồ thống trị thế giới của Tàu cộng rõ nét đến độ Tổng thống của Brazil là Bolsonaro từng tuyên bố: “*Người Trung Quốc không mua sắm ở Brazil mà họ đang mua cả Brazil*”. Một hiện tượng đang xảy ra ngay bây giờ, khoảng 300 tàu đánh cá Trung Quốc đang bao quanh 19 đảo thuộc quần đảo Galapagos, liên tục đánh bắt suốt ngày đêm, gây ra thiệt hại không thể khắc phục được đối với đa dạng sinh học. Cá, tôm và mực được đông lạnh ngay lập tức trên tàu và đóng gói để đem về bán tại thị trường Trung Cộng, nơi có 1.4 tỷ người tiêu dùng. “*Sau khi vớt hải sản tại Ecuador, đội tàu này thường hướng đến Đảo Phục Sinh (Isla de Pascua), ngoài khơi Brazil, để gây ra thiệt hại tương tự ở đó*”. Galapagos là một vùng lãnh thổ của quốc gia Nam Mỹ Ecuador được UNESCO công nhận là Di Sản Thế Giới, cách bờ biển 1,000km. Câu hỏi đặt ra là vì sao Ecuador lại chấp nhận việc tài nguyên của mình bị cướp bóc một cách công khai và trắng trợn như vậy? Câu trả lời rất đơn giản. Chính quyền Ecuador đã vay mượn quá nhiều của Trung Quốc. Với giá dầu hỏa, nguồn lợi tức chính của quốc gia sản xuất dầu này, bị sụt giảm đáng kể từ năm 2010, Quito (Thủ Đô của Ecuador) không còn khả năng trả nợ, nên đành phải để cho Bắc Kinh muốn làm gì thì làm. Sự kiện này tương tự như Sri Lanka năm 2016 và Lào năm 2019. Hiện nay Trung Cộng kiểm soát hoặc sở hữu cổ phần tại bốn mươi cảng trên bờ biển của cả Đại Tây Dương và Thái Bình Dương, và ở lối vào Kênh đào Panama. Một trong những cảng này nằm trong một phần của dự án lớn của Trung Cộng ở El Salvador, sẽ chiếm 1/10 diện tích của đất nước nhỏ bé này. Trung Cộng còn có mười lăm cơ sở thủy điện lớn ở Chile, và Trung Cộng kiểm soát 57% việc phân phối điện của quốc gia Nam Mỹ này.

Chuyện mới nhất của cuối năm 2021. Ngày 10/12/2021, tổng thống Daniel Ortega của Nicaragua tuyên bố cắt đứt ngoại giao với Đài Loan, vì Nicaragua cho rằng chỉ có “Một Trung Quốc Duy Nhất”, Ortega ra lệnh tịch thu văn phòng đại diện của Đài Loan tại Nicaragua và giao lại cho Đảng cộng sản Tàu. Theo giới quan sát chính trị của Đài Loan

thì họ nhận định rằng “vì Tổ Chức Các Quốc Gia Châu Mỹ và Liên Minh Âu Châu (EU) đều không công nhận kết quả bầu cử của Nicaragua vì cho rằng đây là một cuộc bầu cử gian lận trắng trợn, nên Daniel Ortega muốn tìm lại con đường cũ là hoặc xin Nga chống lưng hoặc Tàu đỡ đầu. Ngu và đại thì có một ngàn lẻ một cái ngu cái đại. Chẳng lẽ nào ở cương vị một tổng thống, dù là của một quốc gia nhỏ bé vùng trung Mỹ như Daniel Ortega lại ngu và đại đến thế hay sao?! Hay là muốn chơi cái trò của tổng thống Philippine Rodrigo Duterte. Tóm tắt sơ lược vài nét để hiểu biết thêm về Nicaragua trong thời điểm này. Có thể nói trong suốt thế kỷ thứ XX, Nicaragua dưới quyền thống trị của “Gia Đình SOMOZA” nhờ vào hiệp ước 1927 do Mỹ đề xướng thành lập đội quân Phòng Vệ Quốc Gia thay thế các lực lượng võ trang lẻ tẻ trước đó.

Năm 1972, một trận động đất 8 Richie tàn phá gần như 100% thủ đô Managua của Nicaragua, chính quyền Somoza gần như bất lực, cộng thêm sự tham nhũng vô liêm sỉ của Somoza khiến cho lực lượng Sandinista thân cộng, được sự ủng hộ của đa số dân chúng cướp chính quyền tháng 7 năm 1979. Tổng thống Mỹ Jimmy Carter, người từng cắt viện trợ cho Somoza năm trước vì nạn tham quan ô lại thối nát của chính quyền này, ban đầu Carter lựa chọn viện trợ cho chính phủ mới là lực lượng Sandinista, nhưng tới cuối nhiệm kỳ viện trợ ngày càng giảm và cuối cùng bị Tổng thống Ronald Reagan cắt đứt hẳn vì có bằng chứng cho thấy Sandinista ủng hộ những người nổi loạn FMLN (Mặt Trận Giải Phóng Dân Tộc Farabundo Marti) tại El Salvador, một lực lượng khuynh tả cộng sản với sự hỗ trợ của Mạc Tư Khoa. Trước khi Hoa Kỳ ngừng viện trợ, Bayardo Arce, một chính trị gia nổi tiếng của Mặt Trận Giải Phóng Dân Tộc Sandino của Nicaragua (FSLN) đã cho rằng “Nicaragua là nước duy nhất xây dựng chủ nghĩa xã hội của riêng mình bằng đồng đô-la của chủ nghĩa đế quốc.”

Sau một giai đoạn thắng lợi ngắn, những người Sandinista phải đối mặt với một cuộc nội chiến với Contra, một lực lượng kiêu hùng bố xuất hiện trong thời cầm quyền của tổng thống Ronald Reagan. Contra được CIA Mỹ tuyển mộ và huấn luyện ở các vùng rừng núi trên lãnh thổ phía nam của Honduras, cung cấp tài chính để chiến đấu với tân chính quyền thân cộng Sandinista, sự việc này gây ra sự chỉ trích ngày càng tăng bên trong Hoa Kỳ, kể cả tại Nghị viện. Khi Nghị viện cắt bỏ khoản viện trợ cho Contra, Trung tá tá phụ tá của Reagan là Oliver North đã dựng lên một kế hoạch cung cấp viện trợ cho Contra thông qua việc bí mật bán vũ khí cho Iran, một thất bại dẫn tới cái gọi là Vụ Iran–Contra gây ra sự tranh cãi dữ dội ở lưỡng viện quốc hội của hai phe Dân Chủ và Cộng Hoà.

Trong suốt thời gian Sandinista cầm quyền, Mỹ vẫn duy trì lệnh cấm vận khiến quốc gia này lặn đạn lao đao quơ quào kiếm nguồn tài trợ từ Mạc Tư Khoa và gần như lệ thuộc hoàn toàn vào Điện Cẩm Linh, lãnh đạo thay đổi liên miên vì khuynh hướng giữa tự do và cộng sản. Cuối cùng, tháng 11 năm 2006 lãnh tụ Mặt Trận Giải Phóng Dân Tộc Sandino của Nicaragua (FSLN) Daniel Ortega Saavedra giành được chính quyền trong tay của Tổng Thống Đảng Tự Do Hợp Hiến Enrique Bolanos Geyer trong tình trạng đất nước còn chìm trong khủng hoảng trên mọi lĩnh vực.

Việc Daniel Ortega đột ngột tuyên bố cắt đứt liên hệ ngoại giao với Đài Loan, tịch thu cơ sở giao cho Đảng cộng sản Tàu vào những ngày cuối năm 2021 cũng là một điều dễ hiểu. FMLN và FSLN là “con nuôi” (Nghĩa Tử) của Liên Bang Xô Viết trước đây, dựa vào thế của Nga để đứng trụ vùng Trung Mỹ, trong khi Mỹ làm ngơ để Nga lên ngôi tung hoành ngang dọc sau khi Mỹ bỏ miền nam Việt Nam cho Nga, để đưa Nga vào thế “một cuộc chiến tranh rỉ máu” cho đến khi Gorbachev từ chức năm 1992 thì Xô Viết “hết máu”! Nga hết máu, thì mấy đứa con nuôi nửa Spanish nửa Mỹ cầu bơ cầu bắt đi xin ai đây? Trong lúc Chủ Ba Tập đang cần người đi xin hoặc đi vay. Như trường hợp Venezuela năm 2019 đã trải qua một cuộc khủng hoảng tổng thống dẫn đến sự tàn phá kinh tế của quốc gia giàu có quặng mỏ này. Cũng tại vì Tổng Thống tại nhiệm Nicolas Maduro tham vọng ôm Tập Cận Bình muốn đưa Venezuela vào quỹ đạo Xã Hội Chủ Nghĩa, vì theo XHCN độc tài toàn trị thì lấy của chung làm của riêng không ai dám hó hé gì. Quốc hội Venezuela chống đối Maduro và đưa Juan Guardo lên làm tổng thống lâm thời. Tổ chức các quốc gia châu Mỹ (OAS) và Liên minh châu Âu bày tỏ sự ủng hộ đối với Quốc Hội Nicaragua cùng với các nước phương Tây khác, trong khi các quốc gia khác đã bày tỏ sự ủng hộ đối với Maduro, dĩ nhiên các quốc gia này đang thọ ơn Tử Cấm Thành. Riêng Mỹ ủng hộ Juan Guardo, điều động hải quân và thủy quân lục chiến phong tỏa Venezuela, Tập Cận Bình cuốn gió âm thầm rút lui không kèn không trống, chú ba ve chai mất toi gần 5 tỷ đô la đầu tư vào việc khai thác quặng mỏ, nhất là mỏ dầu hỏa khí đốt ở khu vực hồ Maracaibo, vịnh Venezuela và châu thổ sông Orinoco.

Một số các quan sát viên chính trị toàn cầu cho rằng “sự hiện diện của Trung Cộng tại Châu Mỹ La-tinh dĩ nhiên đã khiến Hoa Kỳ lo ngại, đặc biệt là dưới góc độ chiến lược. Mỗi quan tâm đặc biệt của Lầu Năm Góc là viễn cảnh Bắc Kinh sử dụng các cảng thương mại và sân bay dân sự của các quốc gia Nam Mỹ vào mục tiêu quân sự. Một vấn đề khác đáng quan ngại là công trình xây dựng một trạm liên lạc với vệ tinh của Trung Cộng vào năm 2017 ở tỉnh Neuquen, thuộc vùng Patagonia ở Argentina, do bộ Quốc Phòng Trung Cộng trực tiếp quản lý, mà không có quyền giám sát của Argentina. Một dự án xây dựng căn cứ hải quân của Trung Cộng ở vùng Tierra del Fuego của Argentina. Một hệ thống tuyến giây cáp Internet ngầm duy nhất kết nối châu Phi với Nam Mỹ do tập đoàn Trung Cộng Huawei khai triển vào năm 2018, nối Cameroon với Brazil. Phương Tây, đi đầu là Mỹ, coi đó là mối nguy hiểm đối với hệ thống liên lạc thông tin của họ...”

Nhận định này chẳng khác nào “khéo lo cho con bò trắng răng”. Bộ quên chuyện “Vịnh Con Lợn” năm 1963 giữa Kennedy và Khrushchev hay sao? Chẳng những Mỹ “làm thỉnh và làm ngơ” mà còn ngấm ngấm khuyến khích Bắc Kinh cứ bỏ tiền đầu tư vào Nam Mỹ nhiều chừng nào tốt chừng đó, nhưng nhớ đừng có bắt chước Khrushchev mà đem hỏa tiễn nguyên tử đặt vào những nơi đó à ghen! Quý ngài ở Bắc Kinh nên biết rằng hệ thống định vị (GPS) quốc phòng của chúng tôi luôn luôn đi trước các ông ít nhất 20 năm. Vậy “quí ngài” made in China đang ở đâu, đang đi đâu, quý ngài thật hay giả chúng tôi còn có thể biết được, huống chi vũ khí nguyên tử mang vào Nam Mỹ! Mang tiền vào Nam Mỹ thì “OK quéo cầm”, còn hỏa tiễn mang đầu đạn nguyên tử thì chúng tôi có dư thừa rồi, còn Hồng Quân của các ông xâm nhập xứ này thì xin lỗi, đám lính tả pín lù của

ông đi tới đâu đá ỉa khạc nhổ tới đó thì làm sao mấy em hoa hậu toàn cầu Venezuela chịu cho thấu.

Vào những ngày cuối năm, như thường lệ, các cụ ông cụ bà gốc “Mít đặc” thi nhau tung phóng bài tổng kết tình hình cuối năm, cũng chỉ loay hoay “vạch lá tìm sâu lật chần kiềm rận”. Có một bài viết “ngộ quá”, xạo sự tôi xin trích nguyên văn như sau “*Trong suốt mùa tranh cử, ứng cử viên Tổng Thống Joe Biden đã trốn dưới hầm nhà mà lại đắc cử, thật là một trường hợp hy hữu chưa từng xảy ra trong lịch sử tranh cử. Việc đắc cử của Joe Biden đã gây ra nhiều hậu quả tai hại cho Hoa Kỳ. Trong lĩnh vực đối ngoại, người dân đã thất vọng vì Biden đã không có thái độ cương quyết trong hai cuộc họp với lãnh đạo Nga và Trung Cộng, hai quốc gia này đã và đang gây áp lực cho Hoa Kỳ về vấn đề Ukraine và Taiwan. Quyết định rút quân khỏi Afghanistan của Joe Biden trong mùa hè vừa qua đã làm cho Hoa Kỳ mất uy tín với các quốc gia đồng minh. Trong lĩnh vực đối nội, Joe Biden đã gây ra nhiều thảm họa, từ khủng hoảng biên giới tới tội ác gia tăng, giá xăng dầu, hàng hóa tiếp tục leo thang một cách chóng mặt. Đại dịch vẫn còn tồi tệ, số người chết vì đại dịch đã vượt quá con số thời TT Trump. Hiện nay Joe Biden vẫn còn lúng túng không biết giải quyết ra sao...?”* Lá nào không có sâu, chần nào không có rận, chuyện ai cũng biết rồi cứ nhai đi nhai lại khổ lắm! Chuyện Mỹ, thì Mỹ phải lo và dân Mỹ tuy tôn trọng pháp luật và có vẻ bình chân như vại, nhưng họ rất trí thức và thâm chú không như chúng ta tưởng, xấu hay tốt cần phải làm gì để cho tốt hơn, họ sẽ làm và biết rút súng thanh toán với phương châm “*bắn chậm thì chết*”!

Sao không nghĩ đến chuyện Ông Joe Biden vẫn tiếp tục bước đi trên con đường của Trump đã vạch sẵn trước khi rời bỏ nhà trắng? Chính sách thuế má của Trump với Trung Cộng (Trade War) chẳng những không thay đổi mà còn có vẻ như tăng tốc, sách lược Thái Bình Dương–Ấn Độ Dương của Trump được Biden tăng cường thêm khối AUKUS (Mỹ–Anh–Úc). Rút quân khỏi Afghanistan, Biden để lại cái bánh tẩm thuốc độc Taliban cho Nga–Tàu mà chẳng có anh nào dám nhào vô giành giật. Trách Biden là không có thái độ cương quyết với Nga–Tàu về vấn đề Ukraine là vì không hiểu biết sâu rộng về mặt trái chính trị của thế giới. Giải quyết vấn đề Ukraine hôm nay là của EU và Mạc Tư Khoa chứ không phải của Tòa Bạch Ốc. Tổng thống Pháp Emmanuel Macron và Thủ Tướng Đức Olaf Scholz muốn Ukraine như thế nào thì cứ nói chuyện phải trái thẳng với Putin, chứ Mỹ và Anh không có quờn để lo cho Âu Châu nữa, vì năm 2016 Anh Quốc đã “say goodbye” với Liên Minh Âu Châu rồi. Trách Biden gây nhiều thảm họa cho người dân Mỹ như khủng hoảng biên giới, ma túy tội ác gia tăng, lạm phát gia tăng, lại có Cụ “cương” rằng Biden đang đưa nước Mỹ vào con đường diệt quốc mới là cường điệu thứ thiệt năm sao, trong khi người dân Mỹ vẫn đứng xếp hàng dài mua sắm cho Giáng Sinh và Tết Tây, dân mít đặc ty nạn thì gửi tiền về cho thân nhân ở Việt Nam ào ào.

Như trên phần dẫn nhập, xạo sự tôi có nhắc đến nhân vật Vi Tiêu Bảo. Xuất thân nhà nghèo, cha chết sớm, mẹ nấu búp trong một kỹ viện, không học hành, không chữ nghĩa, lên mười nhờ nghĩa phụ truyền cho nghề hát bội, nhưng nhờ trời phú cho “mồm miệng đỡ tay chân” mà lọt vào cung đình vua Khang Hy. Nói xạo, nói láo, nói gạt Khang Hy

không biết bao nhiêu lần mà Khang Hy cứ lại vẫn tin tưởng, vì Vi Tiểu Bảo giúp Khang Hy giết được hai tên phản thần là Ngao Bái và Ngô Tam Quế, cứu giá Khang Hy thoát chết mấy lần dưới tay chính thuộc hạ của Vi Tiểu Bảo Thiên Địa Hội. Cuối cùng Vi Tiểu Bảo được Vua Khang Hy phong chức cao nhất triều đình là “Lộc Đỉnh Công”. Nhưng có điều tiếu lâm là Khang Hy không hề hay biết Vi Tiểu Bảo là Đường Chủ Thiên Địa Hội, giáo chủ Thần Long Giáo, Sư trụ trì Thanh Long Tự, với lời thề sắt máu “Phản Thanh Phục Minh”. Ước gì Việt Nam ta có một tổng bí thư, một thủ tướng, một bộ trưởng ngoại giao có tính khí như Vi Tiểu Bảo. Ninh Phụ Ngã, Bất Ngã Phụ Ninh. Thà ta gạt người còn hơn để người gạt ta. Xét cho tận cùng kỳ lý thì cũng nên thông cảm và tội nghiệp cho cái đám bát nháo Ba Đình, vì họ không còn bị chú ba ve chai lông vịt “kìm kẹp” nữa, thay vào đó bây giờ là “ê tô kẹp”!

Chuyện cũ những ngày cuối năm 2021 là Daniel Ortega của Nicaragua tịch thu tài sản của Đài Loan giao cho Trung Cộng, chẳng khác nào Rodrigo Duterte của Philippin và Latvia mới đây đối với Tàu Cộng. Vay nợ cứ tiếp tục vay, không cho vay nữa thì... quyt. Ai dám làm gì ai. Nicaragua nghèo mạt rệp, chỉ cần tuyên bố cắt đứt ngoại giao với Đài Loan thì chú ba Tập hậu hỉ cho món quà một vài tỷ đô la hàng năm sống qua ngày, nhưng Nam Mỹ vẫn là của Mỹ, Nicaragua vẫn nói tiếng xì chứ không bao giờ nói tiếng quảng tiều được. Cộng sản và Xã Hội Chủ Nghĩa không sống được trong cái nôi của nó là Điện Cẩm Linh thì nó không thể sống bất cứ một nơi nào khác trên quả địa cầu này. Tàu Cộng, Bắc Hàn, Việt Miên Lào, Cuba còn sống thoi thóp trong trạng huống bị bao vây và cô lập hoàn toàn, thì không ngu dại gì các lãnh tụ Trung Nam Mỹ lại trở mặt với Washington mà chạy theo Bắc Kinh. Tình hình chính trị thế giới ngày nay, ai muốn ôm Tập Cận Bình đưa đất nước mình chạy theo Chủ Nghĩa Xã Hội thì Mỹ cứ mặc kệ mà còn khuyến khích nữa, vì “Người Mỹ” đã học được một bài học quý giá của tướng độc nhãn Do Thái Moshe Dayan khi sang thăm chiến trường Việt Nam năm 1967 “*Hãy để cho người Việt Nam sống với cộng sản, rồi họ sẽ biết cộng sản là gì*”.

Để kết thúc bài viết này với câu hỏi “Ai là người chống lưng cho các quốc gia Nam Mỹ hay Trung Mỹ? Là Nga, hay Tàu hoặc Mỹ? Nam Mỹ là “sân sau” của Mỹ, Nga hay Tàu muốn bước vào sân sau đó cũng chỉ để trồng cây cắt cỏ, chứ làm gì để săn hái. Nhảm to!

Năm mới nói chuyện cũ cho vui rồi bỏ. Nhưng năm cũ mà nói chuyện mới, mới là lạ. Chuyện mới ngày sau ai biết ra sao mà nói, chỉ có “Xạo” như tôi, như Vi Tiểu Bảo hay nói bậy mà trúng bậy mới là Tiếu Ngạo Giang Hồ!

Một Năm Kính Chúc Quý Vị An Khang – Thịnh Vượng – Hạnh Phúc

Út Bạch Lan. Ngày đầu Năm 2022.

*Nguồn: Internet eMail by **Van Chuong Vu** chuyển*

*Đăng ngày Thứ Bảy, January 1, 2022
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*